

Dat was Pim Gras, dit is H III, NOS Jazz, Mdr. De Geschiedenis van de Jazz, deel 32. *3) compleet in aanv. achter 241*

Louisiana Rhythm Kings: Basin street blues (Spencer Williams)

A/2 - 3:17 - Ace of Hearts AH 168

plaat 1

Basin street blues Spencer Williams

Trombonist en zanger Jack Teagarden in een studio-groep onder de naam Louisiana Rhythm Kings voor Vocalion in New York op 11 juni 1929 met Red Nichols-cornet, Pee Wee Russell-klarinet, Bud Freeman-tenorsaxofoon, Joe Sullivan-piano en Dave Tough-drums. Op Nichols na afkomstig van de Chicago jazz-scene. Teagarden had 5 maart meegedaan in de eerste Okeh-session van Louis Armstrong in New York sinds zijn vertrek, najaar 1925, naar Chicago.

plaat 2

Louis Armstrong a/h Orchestra: Knockin' a jug (Louis Armstrong, Eddie Condon).

A/5 - 1:32 - CBS 88003

Louis Armstrong-trompet, Jack Teagarden-trombone, Happy Caldwell-tenorsaxofoon, Joe Sullivan-piano, Eddie Lang-gitaar, Kaiser Marshall-drums. "Knockin' a jug" van Armstrong en banjo-speler Eddie Condon, betekent het ledigen van een kruik alcoholische drank, sinds 1920 en de droogleggingswet een illegale vloeistof. Condon deed zelf mee bij Armstrong's ~~grote~~ New Yorkse session, diezelfde dag.

~~Basin Street Blues~~ Aan Basin Street in New Orleans stond tot de afbraak in 1949 het bordeel van Lulu White, dat overigens door de sluitingswet van 1917 al sinds die tijd niet meer in gebruik was. Louis Armstrong maakte een klassic ~~uit~~ de naam van het huis: "Mahogany Hall" *(van waar een Spencer Williams componeerde)*

dem

Louis Armstrong a/h Savoy Ballroom Five: Mahogany Hall Stomp (Spencer Williams)

A/7 - 3:18 - idem

"Mahogany Hall Stomp", 5 maart 1929, eerste New Yorkse platensession van trompettist Louis Armstrong na zijn terugkeer uit Chicago. Voor Okeh met J.C.Higginbotham-trombone, Albert Nicholas, Charlie ~~XXX~~ Holmes en Teddy Hill-saxofoons, Luis Russell-piano, Pops Postersbas, Paul Barbarin-drums - de band van Luis Russell die later Armstrongs vaste begeleider zou worden. Verder Eddie Condon-banjo en Lonnie Johnson-gitaar die u solistisch hoorde met altsaxofonist Charlie Holmes en trombonist Higginbotham. Overigens was Armstrong in het geheel niet in New York voor dit soort werk. *Was wel er voor de gebroeders Immerman die in Harlem een delicatessen zaak hadden, nu 1920 en het verbod op aanmaak en verkoop van alcohol houdende drank tot en met bier toe, ongetwijfeld zoals de meeste van die zaken een dekmantel voor illegale handel in drank. De pianist-componist Fats Waller was er nog loopjongen, en toen de Immermans op 7th Av. naast het Lafayette Theater de 'Shuffle Inn' kochten en omdoopten tot Connie's Inn, de ene broer heette Connie, kwam Fats Waller daar*

In 1905 was het begonnen. De chique blanke tuinstad was razendsnel bebouwd, maar grote delen bleven onbewoond omdat beloften voor openbaar vervoer-aansluitingen niet ingelost werden. De leegstaande blokken werden speculatie-objecten en uiteindelijk maar verhuurd aan Negers uit de verkrotte z.g. San Juan Hill-buurt ten oosten van Times Square. De emigratie uit de Zuidelijke Staten naar de grote Noordelijke steden kwam op gang omdat de plattelandsbevolking en die van de kleinere steden er in niets beter aan toe ~~XXXX~~ was dan de slavengeneratie voor hen. Philadelphia, Detroit, Chicago en New York werden geïdealiseerd - er zou minder of geen discriminatie zijn, prettiger werk, er was meer te verdienen en dus beter te leven. Dat pakte anders uit. In Manhattan, New York City, al ruim voor de eeuwwisseling een miljoenenstad, woonden in 1900 60.000 Negers, in 1910 bijna 92.000, in 1920 goed 152.000 en in 1930 bijna 328.000. Van die 328.000 in 1930 woonde 72% in Harlem, (een bevolkingsdichtheid van 1 per vierkante meter), ^{en} Nog geen kwart daarvan was in New York geboren, ^a 55.000 kwamen van de eilanden in het Caribische gebied. Na 1920 gingen de huren in Harlem sterk omhoog, ze lagen 50% boven die van vergelijkbare huizen voor blanken, grote flats werden tot kleine opgedeeld. Die huizen werden door de eigenaars puur als winst-object gezien, slecht onderhouden, en de meeste waren oud, voor 1900 gebouwd. De Neger kreeg 20% minder geld voor vergelijkbare arbeid als de blanke, zijn huur was de helft hoger, de gevolgen laten zich raden. Verpaupering, verhoging van de criminaliteit, onhygiënische toestanden, ziekte. In Harlem was het sterftecijfer 40% hoger dan in de rest van New York, vooral door tbc die voor de economische depressie van 1929 al 2 tot 3 keer zoveel slachtoffers maakte als elders in New York, de jaren daarna het vier-voudige. Dat was die zo interessante zwarte wijk ten noorden van Central Park. Met zijn luxe nachtclubs voor voornamelijk blank publiek, met de vele, vele cabarets die wel geïntegreerd waren, de illegale straat-loterijen, de 'numbers racket', de 'speak-easies' waar illegaal drank geschonken werd - er waren er in New York zo'n 30.000. Daar kon wit en zwart zijn geld ~~XXX~~ kwijt en aan verdienen, maar dat was voornamelijk een blanke aangelegenheid - op zakelijk vlak bezat zwart Harlem nog geen 20% van de ~~XXXXXX~~ business in zijn eigen wijk. En dan was er de kerk in Harlem. Een ontelbaar aantal vooral protestantse genootschappen in 54 kathedralen en grote kerkgebouwen, ^{en} vele honderden ~~■~~ z.g. 'storefront churches', tot kerkje omgebouwd winkel of ander bedrijfspand.

De grote grammofoonplatenmaatschappijen ontdekten in die jaren twintig dat de Negerbevdking een potentiëele markt leverde voor zwarte muziek, jazz en blues. En merkte dat de zwarte dominee verkoopbaar was. Dus werd hij in de studio neergezet met een paar volgelingen. Dit is de Rev. J.M. Gates. ~~xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx~~
Zijn preek heeft als onderwerp Ezechiël hoofdstuk 37:1 en verder, de vallei vol ~~xxxxxxx~~ gebeente, "Dry bones", afsluiting van deel 32
laat 3 Rev.J.M.Gates: Dry bones (PD) in De Geschiedenis van de Jazz, WdR.
B/1 - 3:39 - Folkways FJ-2801/Victor 35810
"Dry bones", preek van Rev.J.M.Gates, 1 december 1926 voor Victor in Chicago, die van '26 t/m 1941 meer dan 200 preken en gezangen opnam voor allerlei merken in allerlei steden, waaronder New York. Een van zijn laatste was getiteld "Hitler and Hell".

0 0 0 0 0